

Arrest

nr. 90 802 van 30 oktober 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X – X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X (verzoeker) en X (verzoekster), die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat E. SCHOUTEN en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing van verzoeker geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van Mazar-i Sharif. U bent Hazara en sjiitische moslim. U bent gehuwd met S. M. en uit deze gemeenschap werden drie kinderen geboren. U werkte volgens uw verklaringen sinds 2008 voor een mensenrechtenorganisatie als chauffeur. U werkte meestal als chauffeur voor de directeur Salman Ali Soroush. In assad 1390 (juli - augustus 2011) werd u twee keer telefonisch bedreigd door de taliban. Ze wilden dat u de directeur van uw organisatie, de heer Soroush aan hen zou overdragen. Een paar dagen later werd uw zoon Hamid Reza aangereden. U ging naar de politie om aangifte doen van het ongeval. Ze gingen naar de plaats van het ongeval maar konden niet meer doen. U vertelde uw directeur ook dat u was bedreigd en hij zei u dat u voorzichtig moest zijn, maar hij kon niets doen. Toen uw zoon in het ziekenhuis verbleef werd u opnieuw

opgebeld door de taliban en zeiden ze u dat uw zoon door hen was aangereden. U besliste het land te verlaten. Op 22 sambullah 1390 (13 september 2011) hebt u effectief Afghanistan verlaten samen met uw gezin. U kwam in België aan op 12 mei 2012 en vroeg hier asiel aan op 14 mei 2012. Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: een aantal documenten van uw werk, waaronder uw arbeidscontract, vijf loonbriefjes en een appreciatiebrief, een kopie van uw taskara en een achttal foto's. U legde ook de taskara's neer van uw vrouw en kinderen evenals documenten van uw verblijf in Duitsland."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.2. De bestreden beslissing van verzoeker stelt dat hij er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

"Er moet worden opgemerkt dat uw asielrelaas op verschillende punten vaag en summier is gebleken. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen. U verklaarde problemen te hebben ondervonden als chauffeur van een mensenrechtenorganisatie. Uit uw verklaringen blijkt dat u maar weinig verduidelijking kon geven over de mensenrechtenorganisatie waarvoor u gedurende drie jaar gewerkt zou hebben. Ondanks het feit dat u documenten neerlegde die betrekking hebben op de mensenrechtenorganisatie waarvoor u zou hebben gewerkt en waarop de naam van deze organisatie vermeld staat, kon u de naam van deze mensenrechtenorganisatie niet geven. U beperkte zich tot de stelling dat u 'voor een mensenrechtenorganisatie werkte' en 'dat u het niet wist omdat u slechts een chauffeur was' (gehoorverslag CGVS, p. 3). Nadat u werd gevraagd of u werkte voor de organisatie die op uw documenten vermeld stond, met name AHRDO, verklaarde u dit niet te weten (gehoorverslag CGVS, p. 3). Bovendien verklaarde u dat de organisatie Adalaat e Intaqali (overbrengen van rechtvaardigheid) heette, wat niet overeenstemt met de door u voorgelegde documenten (gehoorverslag CGVS, p. 3). Dat u blijkbaar niet eens weet wat de naam is van de organisatie waarvoor u als chauffeur zou hebben gewerkt in dienstverband en waarvan u bewijsstukken voorlegt is zeer merkwaardig. Uit uw verklaringen blijkt nog dat u het logo van de organisatie niet kon omschrijven. U stelde dat het logo op uw wagen was vastgekleefd. Toen u werd gevraagd hoe het eruit zag stelde u dat het twee handen waren in wit en blauw (gehoorverslag CGVS, p. 7). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd én uit de documenten u zelf neerlegde bij uw asielaanvraag (in casu het arbeidscontract, de loonfiches en het attest) blijkt dat het logo van de organisatie AHRDO een oranje wereldbol is met korenaren. Bovendien legde u vage verklaringen af over de activiteiten van de mensenrechtenorganisatie waarvoor u zou hebben gewerkt. U stelde dat ze zich bezighielden met de familieleden van de martelaren, met het overbrengen van rechtvaardigheid maar kon er verder geen enkele verduidelijking over geven (gehoorverslag CGVS, p. 7). U weet uw onwetendheid aan het feit dat u als chauffeur werkte en niet mocht deelnemen aan vergaderingen of bijeenkomsten. Desondanks kon er echter worden verwacht dat u meer verduidelijking zou kunnen geven bij de activiteiten van de organisatie. Volgens uw verklaringen zou u immers dagelijks de directeur van de organisatie, de heer Salman Ali Soroush van zijn huis naar het kantoor hebben gebracht. U zou ook voor langere ritten zijn chauffeur zijn geweest. Er kan dan ook worden verondersteld dat er wel eens werd gepraat over de activiteiten van de organisatie, of dat u bij bepaalde activiteiten aanwezig zou zijn geweest. Dat u zo slecht op de hoogte bent van de activiteiten van de organisatie waarvoor u zou hebben gewerkt is dan ook weinig geloofwaardig. Hierbij moet nog worden opgemerkt dat de summier verklaringen die u over de activiteiten van de mensenrechtenorganisatie aflegde evenmin overeenstemmen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd. Uit deze informatie blijkt dat de organisatie AHRDO (Afghanistan Human Rights and Democracy Organisation) in Afghanistan met slachtoffers werkt, die door gebruik van op kunst en cultuur gebaseerde methodes leren omgaan met het verleden. U blijkt hiervan niet op de hoogte te zijn. Tenslotte moet worden opgemerkt dat het zeer merkwaardig is dat u verklaarde sinds 2008 voor de mensenrechtenorganisatie te werken, terwijl uit de informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd blijkt dat de organisatie AHRDO pas in 2009 is opgericht (CGVS, p.5). Hoewel het CGVS niet betwist dat u als chauffeur werkzaam was en mogelijkerwijze personen van bepaalde organisaties diende te vervoeren maakt u helemaal niet aannemelijk dat u als chauffeur in vast dienstverband werkzaam was voor een mensenrechtenorganisatie, in casu de mensenrechtenorganisatie AHRDO waarvan u kopieën van documenten neerlegde. Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielmotieven en de problemen die u met taliban zou hebben gekend baseert op het feit dat u als chauffeur zou hebben gewerkt voor de organisatie AHRDO. Bijgevolg kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaring als zou u bedreigd zijn door de taliban en zou uw zoon Hamid Reza als gevolg van deze bedreigingen

zijn aangereden door de taliban. Het auto-ongeluk waarvan uw zoon het slachtoffer werd wordt op zich echter niet betwist, de reden die u er voor opgeeft wel. U kan dan ook niet als vluchteling worden erkend. Op basis van dezelfde verklaringen kan u evenmin de status van subsidiair beschermde op basis van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet worden toegekend. De door u voorgelegde documenten zijn niet van aard de bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw taskara en de taskara's van uw gezinsleden bevestigen enkel uw identiteit en die van uw gezinsleden wat niet wordt betwist. De documenten die betrekking hebben op uw werk betreffen bovendien slechts kopieën. Kopieën hebben een beperkte bewijswaarde en zijn via knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen. Er moet hierbij nog worden opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat veel documenten eenvoudig en tegen relatief lage prijzen te koop zijn in Afghanistan en in de grensstreek met Pakistan. Veel valse documenten zijn ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben derhalve slechts een zeer beperkte waarde. De bewijswaarde is verder erg relatief indien ze niet gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in casu het geval is gebleken. Wat betreft de foto's die u neerlegde, moet worden opgemerkt dat deze geen bewijs kunnen vormen van uw werk als chauffeur van AHRDO. Het betreft foto's van ruïnes, van een wagen en van een bijeenkomst van personen. Hieruit kan geenszins uw werk als chauffeur voor AHRDO worden afgeleid. De foto van u voor de Blauwe Moskee bevestigt dat u in het verleden in Mazar-i Sharif was, maar vermits er niet aan wordt getwijfeld dat u afkomstig bent van Mazar-i Sharif kan deze foto de bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. De documenten van in Duitsland hebben betrekking op uw korte verblijf daar en hebben geen betrekking op uw concrete vluchtmotieven zodat ze niet in staat zijn bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in uw geval de veiligheidssituatie in de provincie Balkh, meer bepaald in het district Mazar-i Sharif, te worden beoordeeld. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan" – "Veiligheidssituatie in het noorden van Afghanistan (Badakhshan, Takhar, Baghlan, Kunduz, Samangan, Balkh, Sar- Pul, Jowzjan, Faryab)" d.d. 21.10.2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden, het oosten en het zuidoosten van het land. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar ander regio's in Afghanistan vastgesteld. In 2010 en 2011 was er een stijging van het aantal gewelddaden en burgerslachtoffers in bepaalde districten in het noorden van Afghanistan waar te nemen. UNAMA stelde medio 2010 vast dat de voorheen stabiele regio van het noordoosten een scherpe toename van AGE activiteiten kende met een sterke stijging van het aantal burgerslachtoffers tot gevolg. Deze tendens zette zich voort in 2011. Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat in de provincie Balkh enkele districten worden vermeld waarin in toenemende mate veiligheidsincidenten plaatsvonden. De provinciehoofdstad en de centrale en noordelijke districten blijven betrekkelijk kalm en stevig onder controle van de overheid. Dit wordt bevestigd door een rapport van het Institute for War and Peace Reporting, dat stelt dat de situatie in de stad Mazar-i Sharif 'stabiel' is. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er ook rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroeger verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Balkh een complementaire vorm van bescherming te bieden. U

bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Mazar-i Shari in de provincie Balkh, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn. De commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Mazar-i Sharif actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Mazar-e Sharif aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 c van de Vreemdelingenwet.”

1.3. Uit de bestreden beslissing van verzoekster blijkt dat zij zich op dezelfde feiten baseert als verzoeker.

1.4. De bestreden beslissing van verzoekster stelt dat zij er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat zij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming omdat uit haar verklaringen blijkt dat zij haar asielaanvraag op dezelfde motieven baseert als haar echtgenoot en in het kader van de asielaanvraag van haar echtgenoot een weigeringsbeslissing werd genomen.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers vragen in hoofdorde om hen als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hen subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoekers stellen dat er een begin van bewijs is van verzoekers profiel, namelijk werken met buitenlanders en met buitenlandse organisaties. Volgens verzoekers schendt de bestreden beslissing artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet omdat het CGVS dit profiel niet heeft onderzocht. Verder stellen verzoekers dat zelfs een relaas dat weinig geloofwaardig is, maar dat aannemelijk is omdat het overeenkomt met de realiteit in het land van herkomst, moet leiden tot een erkenning als vluchteling.

Verder stellen verzoekers dat het CGVS niet aangeeft hoe ze veilig de provincie Balkh en de stad Mazar-i Sharif kunnen bereiken. Daarmee schendt de bestreden beslissing volgens verzoekers artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM. Verzoekers stellen dat ze de onveilige provincies Wardak of Parwan zouden moeten doorkruisen om Mazar-i Sharif te bereiken.

Tot slot stellen verzoekers dat het risico bij een terugkeer naar Afghanistan moet worden onderzocht voor elk lid van de familie. Verzoekers verwijzen naar de artikelen 2, 3 en 14 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, respectievelijk het recht op leven, het recht op menselijke integriteit en het recht op onderwijs. Ze stellen dat in Afghanistan ongeveer één kind op vier de leeftijd van vijf jaar niet bereikt, dat er in Afghanistan door de oorlog een gebrek is aan medische en sociale structuren en dat volgens Unicef slechts 66% van de jongens en 40% van de meisjes naar de lagere school gaan en 18% van de jongens en 6% van de meisjes naar de middelbare school. Ze wijzen ook op de antipersoonsmijnen die elke dag kinderen doden of verminken. Door in zijn beslissing het belang van het kind niet te onderzoeken schendt het CGVS volgens verzoekers artikel 22bis van de Grondwet.

Verzoekers leggen op de zitting verschillende nieuwe stukken neer over verzoekers tewerkstelling bij AHRDO.

2.2. De verwerende partij legt op de zitting twee nieuwe stukken neer: SRB Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict, 15 juni 2012 en SRB Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse, 11 juli 2012. De verwerende partij stelt dat deze stukken een update bevatten van de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en dat ze de veiligheidssituatie bevestigen zoals deze in het administratief dossier wordt beschreven. Na inzage van de stukken vragen verzoekers om ze uit de debatten te weren.

2.3. De Raad is van mening dat verzoekers niet kunnen worden erkend als vluchteling en dat ze niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming.

De Raad wijst er vooreerst op dat hij bij dit beroep over volheid van rechtsmacht beschikt, wat inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006,

nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve werking van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 7 augustus 2007, beschikking nr. 1064).

De Raad hecht geen geloof aan verzoekers' asielrelaas. Verzoeker maakte immers niet aannemelijk dat hij als chauffeur werkte voor een mensenrechtenorganisatie. De commissaris-generaal heeft immers terecht opgemerkt dat verzoeker de naam en het logo niet kende van de mensenrechtenorganisatie waarvoor hij zou hebben gewerkt en ook amper iets wist over de activiteiten van de mensenrechtenorganisatie. Bovendien verklaarde verzoeker dat hij sinds 2008 voor de mensenrechtenorganisatie werkte, terwijl deze pas in 2009 werd opgericht. Verzoekers weerleggen deze vaststellingen niet. Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van het asielrelaas volledig. Verzoekers tonen ook niet aan dat verzoeker met buitenlanders en met buitenlandse organisaties werkte.

De stukken die verzoeker op de zitting heeft neergelegd kunnen hier niets aan veranderen. Documenten kunnen een geloofwaardig relaas immers wel ondersteunen maar ze kunnen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas niet herstellen. Het stuk "Appreciation Letter" is een fotokopie waarop het logo met een stempel achteraf werd aangebracht. Het document vermeldt bovendien dat verzoeker tewerkgesteld was bij de organisatie van januari 2009 tot juni 2010 daar waar verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij er zeven à acht jaar gewerkt heeft (vragenlijst van 23 mei 2012, vraag 10) en bij het Commissariaat-generaal van 2008 tot midden 2011 terwijl de organisatie slechts is opgericht in 2009. Er kan om deze reden dan ook geen enkele bewijswaarde worden toegekend aan dit stuk en al evenmin aan de verschillende bijhorende facturen ('internal Invoice'). Het niet vertaalde stuk waarvan, gelet op het ontbreken van een inventaris, niet duidelijk is wat het voorstelt wordt niet in aanmerking genomen gelet op het ontbreken van een voor eensluidend verklaarde vertaling overeenkomstig de bepalingen van artikel 8 PR RvV.

Waar verzoekers betogen dat de bestreden beslissing zwijgt over de kinderen en zij te dien einde verwijzen naar een document van UNHCR over kinderen in Afghanistan maken verzoekers niet aannemelijk dat hun kinderen internationale bescherming behoeven. Ze verwijzen immers enkel naar een algemene toestand in Afghanistan, maar ze maken niet aannemelijk dat hun kinderen een reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van deze toestand bij een terugkeer naar hun land van herkomst.

Vervolgens erkent de Raad dat als de veiligheidstoestand in de streek van herkomst wordt bekeken ook moet worden nagegaan of de vreemdeling naar zijn streek kan terugkeren zonder een reëel risico op ernstige schade te lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat hij op basis van de informatie waarover hij beschikt niet kan oordelen of verzoekers over de weg, per vliegtuig of op een andere wijze naar Mazar-i Sharif kunnen terugkeren zonder dit risico te lopen. De commissaris-generaal geeft in zijn beslissing immers enkel aan dat verzoekers' streek van herkomst veilig is maar zegt niets over de mogelijkheden om die streek te bereiken. Ook de informatie in het administratief dossier geeft hierover geen uitsluitsel. Verzoekers stellen dat ze de onveilige provincies Wardak of Parwan zouden moeten doorkruisen maar tonen niet aan dat ze Mazar-i Sharif niet via andere wegen of op andere wijzen kunnen bereiken.

Hoe dan ook is de Raad van mening dat verzoekers over een binnenlands beschermingsalternatief beschikken in de stad Kaboel. Volgens artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, Salah Sheekh t. Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Hussein t. Zweden, 13 oktober 2011, § 97). In het kader van zijn bevoegdheid artikel 3 EVRM te toetsen oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens recent dat er op dit ogenblik in Afghanistan, en in Kaboel in het bijzonder, geen situatie van willekeurig geweld bestaat die voor de burger die daar louter aanwezig is een reëel risico op ernstige schade inhoudt (EHRM, J.H. t. Verenigd Koninkrijk, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak onder meer op een richtlijn van het UNHCR waaruit blijkt dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een binnenlands beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan, 17 december 2010, 40). Uit de stukken die de verwerende partij op de zitting heeft neergelegd blijkt dat er op dit ogenblik in de stad Kaboel geen gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de

Vreemdelingenwet (SRB Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse, 11 juli 2012, 7-9). Gelet op deze rechtspraak, de richtlijn van het UNHCR en de informatie over de veiligheidstoestand in Kaboel stelt de Raad vast dat verzoekers in de stad Kaboel over een veilig binnenlands beschermingsalternatief beschikken in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat ze gegronde redenen hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat ze bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad gaat niet in op verzoekers' vraag om de nieuwe stukken die de verwerende partij op de zitting heeft neergelegd uit de debatten te weren. De veiligheidssituatie in Afghanistan is immers niet wezenlijk veranderd. Bovendien hebben verzoekers op de zitting ruimschoots de tijd gekregen om de stukken in te kijken en hebben ze ook de mogelijkheid gehad om mondeling op de inhoud ervan te antwoorden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER